

נזיר ג

עניין: נזיר טהור לאו חוטא קרי בה

מרומי שדה

דף ג' א'. אבל נזיר טהור לאו חוטא קרי ביה. ועיי' בתוס' לעיל דף צ"ג ב' ד"ה ואמאי, שהקשו מהא דאמר ר' אלעזר הקפר אפילו על נזיר טהור על שם שיעור ענמו מן היין קרי ליה חוטא, וחילולו כעין פשרה דטהור נמי קלם קרי ליה חוטא ומ"מ המורה רבה על ההטא כו', ועיי"ש שהביאו דוגמא דתענית חלוס בשבת. ובענייני אי אפשר להיות מורה וחטא ביחוד, והא דתענית חלוס ודאי דמשום פקוח נפשות רשאי להתענות ומורה רבה היא, אבל עיי' הטא תחילה לפני החלוס, ולכן נענש שהגיע לו חלוס כזה בש"ק שיכיה נזיר לחלל שבת קדש. והיי"כ כל הכנסה בשבת למקום שיש בו סכנה ויכיה לריך לחלל שבת, חוטא מיקרי במה שהגיע לכך. ועיי' צפ"י הרי"ף במ"ס שבת דף קמ"ז א', על הא דאין יורדין לפילומא. ואפילו מילה בזמנה נדחית לרוב הפוסקים אם לא הכינו לפני ש"ק את הסממנים הנחוצים לאחר המילה. ומכש"כ לרדת בחנם למקום שיבא לידי סכנה אסור לכו"ע. ומי שחלם לו הלום שחייב להתענות, אף שהוא אינו חייב בדבר, מכ"מ אות הוא שחטא לפני ש"ק, ולכן הגיע לעונש להתענות בשבת, ועיי' לריך תענית עוד על שנתחלל שבת על ידו. ועוד דשיטת הריטב"א ז"ל במ"ס תענית, דת"ח אינו לריך תענית לתעניתו, ובמ"ס שבת דף י"א לא גרים ולריך תענית כו' :

ועתה נחזור לדין נזיר, דבאמת נזירות הוא דבר גדול קרוב לנביא, ועיי' זה שמזיר ענמו ופורש מן העולם קרוב הוא להשגת רוב"ק. אבל לא כל אדם ראוי לכך, ומי שמת עליו צפתה פתאום אות הוא שאינו ראוי לכך, ולא סייטורו מן השמים. ואי"כ אפילו לא היה נעמא חוטא הוא שמלער ענמו בלי תכלית. משא"כ מי שראוי לכך ודאי שאין בו שום חטא. וכמו לענין כל תשחית דשאר דברים, היכא דאיכא חוטא לא תענית, ידוע דכל תשחית דגופא עדיף. והיי"כ לער הגוף היכא דאיכא מעלת הנפש צוה הא עדיף, אולם לא לכל הנזירים מגיע מזה מעלת הנפש. ואמת דלשון הגמי דילמא אתי למיעבר על נזירותיה לא משמע כמוש"כ, והיינו משום דודאי יש נזיר טהור ג"כ שאינו ראוי לזה, ואי"כ הנפ"מ ציניבם משום דילמא אתי למיעבר כו', אבל טהור ג"כ חוטא הוא, מיכו צראוי לכך אינו חוטא כלל :

גליוני השי"ס

שם תד"ה ואמאי כ' מידי דהוי מחטנה תענית חלוס כו', נ"ב ע' דמיונות לזה בשו"ת חות יאיר סי' רל"ו והיו רשומים אלני כבר צ"ה מלבד מה שהביא מש"ס מ"ק דאין דבריו מובנים דכיון דק"ו דאורייתא ומיעוך הבית דוחה יו"כ מדוע הולרכו כפרה וחסו בכל עדל"ת יולרך כפרה על דחיית הל"ת וכן ק' על מש"ס צהא דפ"ג דוחה שבת דלריך כפרה ובמחכת"ה לא מיסתבר כלל לענ"ד ובזכרוני שצו"ת צנין ליון דיבר מזה ולא הביא דברי החות יאיר הנ"ל :

תקנת השבין סי' ה

[יא] וזהו מדריגת זדונות כזכיות שבעולם הזה, לא כלעתיד דיבוקש העון ואיננו, כי יהיה גלוי לכל איך הוא זכות ואינו עון כלל, ואין בוש כלל. אבל בעולם הזה אין זה גלוי ומבורר לעין איך הוא כן, שאעפ"י שחשב לאיסור וכונתו מיהת לאיסורא, לא יצא מכלל שוגג כנוצר לעיל דנקרא חטא. ומה שמביא לידי זכיות אח"כ הוי כמו עבירה לשמה, דנמי צריך סליחה וכפרה על העבירה, וכמו שאפרש לקמן [סימן י"] מדברי תוספות נזיר [ב סע"ב] ותענית [יא]. גבי נזיר חוטא [ויושב בתענית חוטא] אף דמצוה רבה על החטא ונקרא נאה, מכל מקום נקראגם כן חוטא עיין שם⁸. ולכך בעולם הזה יש לו בושה מזה עדיין, ואסור לומר לבעל תשובה זכור מעשיך הראשונים, אפילו למי ששב מאהבה מכל מקום יש לו בושה מעבירות שקדמו, דעל כל פנים בשעת העבירה היה מרוחק, אף דבאמת ריחוק זה קירוב הוא. ולעתיד יתגלה זה בבירור, שגם בשעת הריחוק והעבירה היה מקורב, וזהו כזכיות לגמרי. בעולם הזה אין זה נגלה עדיין רק בשעת עבירה דקרבנות או עבודה שבלב זו תפלה, דהקב"ה קרוב יותר למי שלבו דואג בקרבו. ותפלה דעני